

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 99/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. ROJKO s.r.o., Železničná 90/12, Považská Bystrica, proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6C/16/2019 z 24. júna 2021, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/71/2021 z 25. januára 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/210/2022 z 30. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6C/16/2019 z 24. júna 2021 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6Co/71/2021 z 25. januára 2022 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/210/2022 z 30. mája 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnutý rozsudok okresného súdu, krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, alternatívne vysloviť porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Žiada tiež náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva nehnuteľnosti (pozemku) reálnou del'bou podľa veľkosti podielov. Rozsudkom sp. zn. 6C/16/2019 z 24. júna 2021 prvoinštančný súd zrušil podielové spoluvlastníctvo prikázaním celej parcely KN-C č. 1645/8 kat. úz. Brvnište do vlastníctva žalovaného s povinnosťou vyplatiť sťažovateľovi 1 350 eur a sťažovateľa zaviazal k náhrade trov

konania. Okresný súd rozsudok odôvodnil tým, že rozdelenie predmetnej parcely nie je možné, preto prichádza do úvahy prikázanie parcely do vlastníctva jedného z podielových spoluvlastníkov, pričom žalovaný je väčšinový spoluvlastník (5/6) parcely, prejavil záujem o jej prikázanie, pozemok zveľadil, parcelu bude naďalej zveľadovať a využívať na poľnohospodárske účely, teda zabezpečí riadne využitie pôdy.

3. Po podaní odvolania krajský súd rozsudkom sp. zn. 6Co/71/2021 z 25. januára 2022 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Stotožnil sa so záverom okresného súdu, že rozdelenie sporného pozemku nie je možné, keď vždy a za každých okolností by spoluvlastníckemu podielu žalobcu (sťažovateľa) zodpovedal pozemok vo výmere 291 m², čím by z hľadiska druhu pozemku (orná pôda) a spôsobu jeho využitia (rastlinná výroba) vznikol pozemok, ktorý by funkčne na tieto účely slúžiť nemohol, resp. iba vo výrazne obmedzenej miere.

4. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f), ako aj z § 421 ods. 1 písm. a) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol a zaviazal ho na náhradu trovy dovolacieho konania žalovaného.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ zastáva názor, že rozsudok okresného súdu nevyhovuje požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska princípov spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o jeho zrozumiteľnosť a presvedčivosť. Odvolací súd túto vadu v prieskumnom konaní neodstránil a priklonil sa k nesprávnym záverom súdu prvej inštancie, rozhodol v rozpore so skutkovým stavom, nevysporiadal sa s jeho námietkami a obmedzil sa len na všeobecné konštatovania.

7. Sťažovateľ poukazuje na to, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP dovolateľ obligatórne odôvodní tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP) a dotknutý dovolací dôvod vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a súčasne uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Argumentácia dovolateľa konkrétnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu je nad rámec zákonných požiadaviek, preto jej absencia nemôže byť dôvodom odmietnutia jeho dovolania.

8. Sťažovateľ namieta, že súdy rozhodli v rozpore s § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím došlo k porušeniu i jeho základného práva vlastníť majetok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením dovolacieho súdu.

10. Ústavný súd poukazuje na to, že aj keď sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti nešpecifikoval, ktoré konkrétne základné práva garantované čl. 20 a čl. 46 ústavy namieta, z obsahu ústavnej

sťažnosti vyplýva, že ide o základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a v týchto intenciách pristúpil k ústavnému prieskumu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu:

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

12. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

13. V danom prípade sťažovateľ mal k dispozícii riadny opravný prostriedok (odvolanie). Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie podal, pričom o ňom rozhodol odvolací súd napadnutým rozsudkom krajského súdu.

14. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ mohol podať dovolanie, ktoré využil. Uplatnil oba dovolacie dôvody, teda podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzili vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, a tiež podľa § 432 ods. 1 CSP, pričom nesprávne právne posúdenie veci videl v judikatúrnych situáciách podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

15. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti preskúmal dovolacie námietky sťažovateľa a zistil, že sa prekrývajú s argumentáciou sťažovateľa v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

16. Dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP nie je prípustné, tak ako i dovolanie podané podľa § 432 CSP. Dovolací súd dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

17. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa a právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa vo vzťahu k obom uplatneným dovolacím dôvodom vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uvedená v tejto časti ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením dovolacieho súdu:

18. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

19. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

20. Sťažovateľ namietané porušenie označených práv odôvodňuje vo vzťahu k najvyššiemu súdu predovšetkým tým, že v súvislosti s dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia dovolací súd nesprávne aplikoval § 421 ods. 1 CSP, keď odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu, že v dovolaní neuviedol konkrétnu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu.

21. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ odmietnutie dovolania vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu zmätočnosti nenamieta, preto sa ústavný súd zameril na tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorá sa týka posúdenia dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia pri tvrdenom odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a súčasne tvrdenom rozličnom spôsobe rozhodovania.

22. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že v prejednávanej veci sťažovateľ dovolaním nesformuloval (nekonkretizoval aj na účely budúceho možného zovšeobecnenia) žiadnu právnu otázku, od ktorej vyriešenia malo podľa neho závisieť napádané rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka možnosti vyporiadania prvým zo spôsobov uvedených v § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka je síce podľa názoru dovolacieho súdu (v konečnom dôsledku) otázkou právnou, otázka existencie podkladov pre jeden alebo druhý možný záver, je však, naopak, otázkou skutkovou, ktorá je z prieskumu na základe dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP vylúčená.

23. Dovolací súd uviedol, že sťažovateľ okrem toho, že v dovolaní nevymedzil právnu otázku riešenú podľa neho nižšími súdmi nesprávne, ani „*neponúkol správny spôsob jej riešenia (vyjmúc zotrvávanie ním úmerne okolnostiam vlastným práve a len tejto konkrétnej veci na správnosti reálnej del'by a teda na nesprávnosti prikázania nehnuteľnosti za náhradu svojmu procesnému súperovi v spore), neučinil zadosť ani svojej povinnosti argumentovať, či už v prospech odklonu alebo stavu rozdielnosti rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (v prvom prípade najmä preto, že ním uvádzané rozhodnutie sa v dovolaní reprodukováných záveroch primárne viaže k nožnej zmätočnosti a nie nesprávne právnemu posúdeniu veci a z ničoho nešlo vyvodit' ani to, že by tu malo ísť o reprezentanta ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, v druhom potom preto, že*

na podporu tvrdenia o stave rozdielnosti rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže byť nikdy postačujúcim uvedenie jeho jediného rozhodnutia - nepoloženého takto do kontrapunktu s ničím)“.

24. Dovolací súd dovolanie sťažovateľa v súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

25. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolacieho súdu možno vyvodíť, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnil, pričom jeho záver, že sťažovateľ nedefinoval relevantnú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a že v dovolaní absentuje konkretizovanie toho, od akej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu sa napadnuté rozhodnutie odklonilo (resp. označenie rozdielnosti náhl'adov prinajmenšom dvoch rozhodnutí najvyššieho súdu na riešenie tej istej právnej otázky), nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a vysporiadal s dovolaním sťažovateľa vo vzťahu k obom dovolacím dôvodom, pričom závery, ku ktorým dospel podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil.

26. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd k odmietnutiu dovolania sťažovateľa, majú podľa ústavného súdu oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov ústavný súd považuje za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľa.

27. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

28. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

29. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy). O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07).

30. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, ako ani uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu